యాభైవేళ్ళ - ఐదేండ్ళ

సరాల రామకృష్ణాచార్య

ఇలాంటి ఉత్తరం నానుంచి నువ్వు ఊహించి ఉండవు. ఇది పూర్తిగా చదివేక నామీద ఉన్న యిదివరకటి నీ అభిప్రాయం పూర్తిగా మారిపోవచ్చు. కాని దానికి నేను చేసేది ఏమీ లేదు. కాని మనిషి అన్ని గుణాలలోనూ గొప్పది తను మనసారా ప్రేమించిన ఒకే ఒక వ్యక్తితో అయినా నిజంచెప్పగలగటం. ఎదురుగుండా చెప్పలేకపోడం బలహీనతే. కాని యీ విధంగానైనా నా బాధ్యత నిర్వర్తించగలిగినందుకు నన్ను నేనే మెచ్చుకుంటున్నాను. నువ్వెవరో నీకు గుర్తుచేసేందుకు చేసే నా యీ శ్రమ నీ ఆప్తుడనైన నేను నా కనీస ధర్మంగా భావిస్తున్నాను.

రెండేళ్ళ కిందట, నువ్వూ, మీ అన్నయ్య సుబ్రమణ్యం, సికిందరాబాదు స్టేషనుకివచ్చి నాకు వీడ్కోలు యిచ్చినప్పుడు అన్నమాటలు యిప్పుడు గుర్తుచేసుకుంటున్నాను.

'ఇన్‌స్టిట్యూట్ పూర్తి జీతంమీద నీకిచ్చిన శలవు రెండు సంవత్సరాలు. ఈ వ్యవధిలో, ఎప్పుడు అడుగుపెట్టి ఎరగని ఆ ఢిల్లీ యూనివర్సిటీలో, కేవలం రీసెర్చి సదుపాయాలు ఉన్నంతమాత్రాన, డాక్టరేటు తెచ్చుకోడం సామాన్యమైన కృషితో జరిగే పనికాదు! అది లేకపోతే ఇక్కడ హెడ్ ఆఫ్ ది డిపార్ట్‌మెంట్‌గా ఫిక్స్ అవడం జరగదు.'

'ఇవన్నీ నాకిప్పుడు ఎందుకు చెబుతున్నట్టు, నాకు తెలియవనా?'

'తెలియవనికాదు- ఆ టర్మ్ పూర్తి అయాక నిన్ను రిసీవ్ చేసుకోడానికి యిలాగే స్టేషన్‌కి వస్తాను. అప్పటిదాకా నామీద ధ్యాస నీచదువుకి అడ్డువస్తే అది నేను సహించలేను. నన్నే క్షమించుకోలేను!'

అటూ ఇటూ చూశాను. మీ అన్నయ్య ఎవరో ఫ్రెండ్‌తో కాబోలు కబుర్లలో బిజీగా ఉన్నాడు. కిటికీలోంచి నీచెయ్యి తీసుకుని నా బుగ్గ ఆనించి 'అది నాకెలా సాధ్యం రమా?' అని అడిగాను.

నీ జవాబు మరిచిపోలేను. నువ్వంత ప్రాక్టికల్‌గా మాట్లాడగలవని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు.

'చూడు ప్రకాశం- నీ ఎమ్మెస్సీ ఫైనల్ పరీక్షలకి నెల్లాళ్ల ముందు నువ్వు దేవతలా ఆరాధించే మా పెద్దత్త వచ్చిపోయింది. అప్పటి నీ షాక్ తలుచుకుంటే నాకు మతిపోతుంది యిప్పటికీ. అయితే నీ పరీక్ష ఏమైంది? యూనివర్సిటీ ఫస్టు తెచ్చుకోలేకపోయావుగాని హై ఫస్టు క్లాసులో నువ్వేగా ప్యాసయిందీ? ఈ ట్రెయిన్‌లాగే మన బ్రెయిన్‌లోకూడా డిఫరెంట్ కంపార్ట్‌మెంట్స్ ఏర్పరుచుకోవాలి. లేకపోతే బతుకులో నెగ్గలేం. ఏమంటావు?'

ఏమో మరి, మన్నల్నిద్దర్నీ యింత సన్నిహితుల్ని చేసింది బతుకులో నెగ్గడంకాదు, ఓడిపోడం అని నా ఉద్దేశం.

ఏదో చదువంటే వంటబట్టిందిగాని, కాలేజీలో చేరింది మొదలు డబ్బుకోసం నేనెంత కటకటపడిపోయానో నువ్వు ఎరగంది కాదు. ఉన్నట్టుండి నాన్నగారి ఉద్యోగం పోయింది. ఏదో కేసులో బావ ఇరుక్కుంటే అక్కయ్య పిల్లలతో మా ఇల్లు చేరక తప్పలేదు. అమ్మకి మళ్లీ తిరగబెట్టింది. ఎలాగో స్కాలర్‌షిప్‌తో చదువుకున్నానుగాని పై ఖర్చులో? చెల్లెలికి స్కూలు ఫీజ్, దాని పెళ్ళిమాటో?

ఇక మీ ఇంటి పరిస్థితులు మాత్రం ఏమంత మెరుగ్గా ఉండేవని? మీ అన్నయ్యకి బాంక్‌లో ఉద్యోగం అయిందని ఆ పల్లెటూరు వదలి యిక్కడికొచ్చారుగాని ఏం సుఖపడ్డారని?

చేతి ఖర్చు వదిలిపోడమేగాని మీకు మీ పినతండ్రికీ ఉన్న ఆస్తి వ్యవహారం ఇంకా కోర్టు తీర్చలేదు. నెలకి పాతికయిచ్చి ట్యూషన్ పెట్టించినా మీ తమ్ముడు మెట్రిక్ గట్టెక్కలేదు. పుట్టింటినుంచి యింకా డబ్బు తెమ్మని మీ అక్కని మీ బావ కొట్టడం మానలేదు. నైట్ కాలేజీలో చేరి బియ్యే పూర్తిచేద్దామనే నీకోరిక తీరనేలేదు!

మా కుటుంబాన్ని అంతా ఆదుకుందామని కాదుగాని నామీద ఎందుకో ప్రత్యేకమైన అభిమానం ఉండేది పిల్లలులేని మా పెద్దత్తకి. 'ఒరే నానిగా! నూరుతులాల బంగారం ఉంది నా ఒంటిన. నా సొంత మేనల్లుడు ఫీజుకట్టలేక చదువు మానేశాడంటే ఆనాడే నేను చచ్చిపోయానని గుర్తుపెట్టుకో' అనేది. అంతపెద్ద సమిష్టి కుటుంబంలో ఉంటూ నాకు రహస్యంగా డబ్బు పంపడానికి ఎంత అవస్థపడేదని!

మీ కలకత్తా మామయ్య గురించి కూడా నువ్వు అలాగే చెప్పేదానివి. 'మా మావయ్య చదువంతా పూర్తిగా మా నాన్నే చెప్పించాడుట. ఆనాడు మానాన్న సమయానికి ఆదుకుని యింతవాణ్ణి చెయ్యబట్టే తనిప్పుడు వెయ్యి రూపాయలు తెచ్చుకుంటున్నాడుట. ఇప్పుడు నాన్న చిక్కుల్లో ఉన్నాడు గనక తను నెలనెలా రొండొందలు పంపి ఋణం తీర్చుకోక మానడుట. విన్నావా ప్రకాశం. ఇదేమైనా బాగుందా? ఎంత తెచ్చుకుంటే మాత్రం నలుగురు పిల్లల్తో అక్కడ ఏం సరిపోతుంది చెప్పు? మా ఆస్తి వ్యవహారాలు తేలకపోవచ్చు. నాన్నకి యింకా అనేక బాధ్యతలు ఉండిపోవచ్చు. అన్నయ్యకి మంచి ఉద్యోగం అయిందికదా, ఎక్కడికి దీనికి? ఓసారి నేనే చాలా స్ట్రాంగ్‌గా రాశాను మావయ్యకి. 'కనీసం యింకో ఏడాది యిలా పంపక మానను. ఎప్పుడైనా మనియార్డరు తిరక్కొట్టేరో యిక మీ గుమ్మం తొక్కను, అని వెంటనే రిప్లై. ఏం చెప్పను?''

నువ్వు అలా మాట్లాడుతున్నప్పుడూ, మా పెద్దత్త గురించి నేను చెబుతున్నప్పుడు నువ్వు ఎంతో ఆసక్తితో వింటున్నప్పుడూ, మనిద్దరం ఎంతో, ఎంతో దగ్గిరవాళ్ళం అనిపించేది. ఇదంతా ఎందుకు రాశానంటే ఒక మనసుని ఇంకొక మనసుతో అతిదగ్గరగా అతికించే శక్తి ఉన్నది కన్నీటి చుక్కమాత్రమే అని చెప్పడానికి.

ఇటు నేనెక్కిన రైలు కదిలింది. అటు నువ్వెక్కిన సిటీబస్సుకూడా కదిలి ఉంటుంది. ఒకర్నుంచి ఒకరు దాచిపెట్టుకున్న దుఃఖం కూడా కదిలి, కరిగి, కాలవలై వుంటుంది. మనం మరి మనసున్న కుర్రాళ్లమో, మరలమో, రాళ్లమో, రెండు శతాబ్దాలలాంటి కాలంకూడా కళ్ళముందే కదిలింది.

ఈ రెండేళ్ళపాటూ ఏ క్షణమూ నిన్ను మరచిపోలేదనడానికి నా మనస్సే నాకు సాక్షి.

కాపీ పైకి కనిపించని సాక్ష్యంతో తృప్తిపడని బలహీన మానవ ప్రకృతి మనది. నీ రూపి గురుతులు రెండు నాతోపాటు ఢిల్లీ తెచ్చుకున్నాను. నీ ఫుల్ సైజు ఫొటో ఒకటి. రెండొందల ఏభై మంది కేండిడేట్సులో ఫస్టు కొట్టుకొచ్చిన నీ మెట్రిక్ మార్కుషీటు కాపీ ఒకటి.

'సౌందర్యం ఆరోగ్యం జతపేరే మనోరమ' అనేది మొదటిది.

'సామర్థ్యం వైదుష్యం కలగలుపే మనోరమ' అనేది రెండోది.

'మనోరమని మనువాడే మగాడే మాన్యుడు' అనేది మనసులాంటి అద్దం దగ్గర చూసి క్లారిఫై చేసేవాణ్ణి. 'ఒరే. ఎవడనుకున్నావ్ రా ఆ మహామహుడు! నేనే!' అని మీసం మెలేసేవాణ్ణి. ఆ ఊహ నాకు ఊపిరి. ఆ ధ్యానం నాకు బలం. దాన్తోనే డాక్టరేటు కొట్టుకొచ్చేను. అది సంపాదించింది నేనేగాని అలా సంపాదించి పెట్టింది మాత్రం నువ్వే.

ఇన్స్టిట్యూట్ నుంచి ప్రతినెలా కట్స్టైపెను అయిదొందల యాభై అందేది. రెండొందల యాభై యింటికి, సింహాచలం పంపేవాణ్ణి. ఎంత స్ట్రింజెన్సీతో ఉండి జాగ్రత్తగా గడుపుకున్నా రెండొందల యాభై అయితేగాని నాకు యీ ఢిల్లీలో కటకట అయిపోయేది. నీకు ఏభై మాత్రమే పంపేవాణ్ణి. దాన్తో మీకు ఎంత సాయం చేసేవాణ్ణో ఏమో! 'ఉత్తరాలు రాసుకోకూడదు' అని మనం ఒట్టుపెట్టుకున్నాం. 'మనం' ఏమిటి, నాచదువుకి ఎక్కడ అడ్డొస్తుందో అని తమరే అలా నిర్ణయించి అమలు జరిపేరు. ఏంచేస్తాం, కటకటాలూ కట్టుదిట్టాలూ ఎవరికీ కమ్మగా ఉండవు. నిజం చెబుతున్నాను, నెలకో ఉత్తరం అంది ఉంటే సేకరించి యింతగా రాత్రింబగళ్ళు పరితపించే వాణ్ణికాదేమో! మనియార్డరు రసీదుకోసమే మహా తహతహపడి పోయేవాణ్ణి. జి. మనోరమ అనే సంతకంలోని ఆ అక్షరాలే నా హృదయానికి పంచామృతాలు. నా మనసుకి పంచకావ్యాలు.

ఊహల ఉనికి ఆకాశంలో అయితే నిజాల పునాదులు భూమ్మీదేకదా! రెండేళ్ళు తక్కువ కాలమేమీకాదు. నువ్వెలా ఉన్నావో మీ కుటుంబంలో ఏమేం మార్పులు వచ్చాయో అని ఎప్పుడూ ఆలోచిస్తూ వుండేవాణ్ణి. ఎన్నో అసందర్భపు ఆలోచనలు నన్ను సతమతం చేసేవి. మన కలయికకి కారణం అయిన నా ఫ్రెండూ మీ అన్నయ్యా అయిన సుబ్రహ్మణ్యంగాడు పోనీ ఏవైనా రెండు ముక్కలు రాస్తాడా అంటే 'ఉత్తరాలు రాయకపోడం కూడా ఓ ఘనకార్యమే' అని చెప్పుకునే సిగ్గు ఒదిలేసిన వాళ్ళ జాబితాలో వాడిది మొట్టమొదటి స్థానం మరి!

మావాళ్ళ భోగట్టాలు మాత్రం నాన్నగారి క్షేమ సమాచారాలతో ఎప్పటికప్పుడు తెలిసేవి. అప్పుడప్పుడు, చెల్లి రెండు ముక్కలు చేర్చేది. మనం ఇలా కొత్త రకం వుత్తరాల మూగనోము పట్టేమని దానికి తెలీదుకదా! 'ఏవేవో రాస్తావుగాని కాబోయే మా వదిన గురించి ఒక్కముక్క రాయవేం?' అని నిలదీసేది. 'చదువూ, అందమూ దేనికది వున్న మనోరమ అసలే అదృష్టవంతురాలు. దానికి తోడు ఇప్పుడు యిదికూడా. మాకు ఆలశ్యంగా తెలిసిందనుకో. ఇంత మంచి సంగతి మా చెవిని వెంటనే వెయ్యాలని నీకైనా తోచలేదా?' ఏడాది అయాక అనుకుంటా. ఓసారి చెల్లి యిలా రాసిన ముక్కలు అర్థంకాక ఆశ్చర్యపోయాను నేను. దానికి తోడు ఇప్పుడు ఇది కూడా. 'ఏమిటది? మీ నాన్నగారి చిక్కులు నాకు తెలియనవికాదు. ఏదోఒకటి తొలగిపోయి వుంటుంది. అంతకంటె ఏముంది అని సరిపెట్టుకుని ఇది మంచి సంగతేకదా దీనిగురించి బుర్ర బద్దలు కొట్టుకోడం దేనికని నా రీసెర్చి వ్యవహారంలో మళ్లీ మునిగిపోయాను నేను.

ఎలా అయితేనేం కఠినమైన కాలం గడచిపోయింది. డాక్టర్ ప్రకాశరావు అనిపించుకోగలిగాను. అనుకున్న వ్యవధిలోనే. మంచి స్కేలు వున్న పెద్ద పోస్టులో పాతికేళ్ల నిండగానే జాయిన్ అవుతున్నాను. గనక కొంత

వరకైనా కన్నతండ్రి కన్నీళ్ళు తుడవగలను. తెలిసిన మీలాంటి కొన్ని సంసారాలకి కొంత వరకైనా తోడ్పడగలను. ఇలాంటివి తలుచుకుంటే ఒళ్ళంతా పులకించిపోయింది. నిజంగా యీ రెండేళ్ళు గడపడం అంత కష్టమే కాలేదనీ. తిరుగుప్రయాణమే ఎన్నో కోట్ల యుగాలనీ అనిపించింది. రైలు ఎక్కడైనా నాకు బోధపడని కారణాలచేత ఆగితే చాలు. దిగి డ్రైవర్నైటు పెట్టి పేల్చేద్దామా అనిపించింది.

ఎన్నో ఆశలతో ఆదర్శాలతో ఎలాగయితే నేం యిక్కడికి తిరిగివచ్చిన నాకు ఏం దొరికింది! ఎలా వచ్చింది నీలో యింతమార్పు? రెండేళ్ళ కొద్ది వ్యవధిలో ఓ మనిషిలో ఇంత తేడా సహజమా, లేక, మొదట్లోనే నా అంచనా తప్పా! కలకల నవ్వుతూ ఏ కల్మషమూ కనపడని ఆ ఫోటో నీదికాదా? అందరిలో మొదటి దానిగా వచ్చేవని చెబుతున్న ఆ సర్టిఫికేటు నీదికాదా? కాకపోడమేం, నీ అందచందాలకీ మేధాసంపదకీ తప్పకుండా అవి యోగ్యతా పత్రాలే! ఇప్పుడు బాధపడి లాభమేముంది. 'సహృదయానికి సర్టిఫికేటు అనేది కాగితం మీద దొరకదు' అనే చిన్న విషయం నాకు తెలియకుండాపోయాక!

తిరిగొచ్చేక ఆరోజు నిన్ను స్టేషన్లో కలవడమే, తర్వాత యిన్స్టిట్యూట్‌లో హెడ్ ఆఫ్‌ది డిపార్ట్‌మెంట్‌గా బాధ్యత వహించి ఆ పనులు చూసుకోడంలో ఊపిరితిరగలేదు. సుబ్రహ్మణ్యం కోసం బ్యాంకుకి ఫోన్ చేద్దామంటే, ఏ ట్రెయినింగ్‌కి కలకత్తా వెళ్ళేడని. నువ్వే ఏ కుంటాను. చెప్పేవు. నాలుగైదు రోజుల త ్వాత ఎలాగో వీలు కలిగింది. మనసుతీరా సీ మాటాడదామనే నా చిరకాలవాంఛ ఎలా ఆ ుతేనేం క్రమక్రమంగా తీర్చుకున్నాను. ఆ ుతే నీ నోటంట వచ్చిన ఒకొక్క వి యం ఒకొక్క బాంబ్ షెల్‌గా నా మనసు రి చేసుకుందని నువ్వెరగవు. అయితే మా బె వుదహరించిన 'ఇంత మంచి సంగతి' ఇ? నేను వెళ్ళిన రెండు నెలలకి నీకు రాజస్థా లాటరీలో ప్రైజ్ వచ్చిందా! ప్రైజ్ మి చిన సర్‌ప్రైజ్ ఆ సంఘటన నీపై యింత ప్ర వం చూపించ గలిగిందా!

....అంతదూరంలో వుండి ఆ రీసెర్చి హ ావిడిలోపడి నువ్వైతే పట్టించుకోలేదు గా యీ వార్త దాచడానికి నేనెంత శ్రమ పడ లసి వచ్చిందో నీకేంతెలుసు! ఓ ఆడదానికి య త ఆదృష్టం కలిసివస్తే లోకం ఏడుపుకి య అంతూ పంతూ అంటూ వుంటుందా? ఎం దగ్గరవాళ్లే బయటపడిపోయారు, మొహ మొ ాలు చూసుకున్నారు. నెలినెలా రెండొం దల పంపేవాడా మా కలకత్తా మామయ్య. యీ సంగతి యిలా తెలీడమేమిటి, అలా పై పంపడం బంద్ చేసేశాడు! పెద్దవాడు మే ఆ మాత్రం జ్ఞానం ఎందుకు లేక పో ందో తెలీదు. లాటరీ వచ్చింది నాకుగాని మా నాన్నకి కాదుగా?.... 'అదేమిటి రమా నీ బ్బూ మీ నాన్న డబ్బూ ఒకటికాదూ? తిండిలేక పస్తులు పడుకోలేదుగాని మామూలు కోరికలు తీరే డబ్బులేక మీ కుటుంబం ఇబ్బంది పడేవారని ఎన్నోసార్లు నువ్వే చెప్పేవ్. ఎలా అయితేనేం అనుకోనిది కలిసి వచ్చింది. మాటవరసకి బాపట్లలో మీ పాత యింటిమీద యేదో అప్పుందని అనుకునేవారు. అది యీ డబ్బుతో తీర్చేసుకుని బాగుచేయించుకుని అద్దెకిచ్చేస్తే కొంత నయం కాదూ!'

'....బాగుంది. నేనెందుకు తీర్చాలి మధ్య? నాన్న ఆ యిల్లు మొగపిల్లలిద్దరికీ ఎప్పుడో రాసేశారు. ఇంతకీ ఒకరు ఆదుకునే దురవస్థలో ఏం లేడు ఇప్పుడు మానాన్న. మా ఆస్తి వ్యవహారాలు తేలి మాకు అనుకూలంగా తీర్పు వచ్చింది. ఖర్చులతో సహా అంతా రాబట్టుకోడమే యిక తరవాయి....'

'పోన్లే పాపం. ఇందర్నీ దేవలేక మీ సుబ్రహ్మణ్యం నానాయాతనా పడేవాడు'

'... నువ్వనుకున్నంత అమాయకుడేం కాదు మా అన్నయ్య. నువ్వు వెళ్ళిన ఏడాదికి అనుకుంటాను, చడీ చప్పుడూ లేకుండా ఎంతపని చేశాడో వింటే ఆశ్చర్యపోతావు. వాళ్ళ కేషియర్ శరత్‌చంద్రన్ లేడూ! వాళ్ళ రెండో అమ్మాయి లావణ్యని గుళ్ళో పెళ్ళాడేశాడు!

'ఇంకేం. ముందే చెప్పవేం మరి! మనవాడు వీరేశలింగం శిష్యుడు అయాడన్న మాట;

'వీరేశలింగం శిష్యుడవునో కాదో నాకు తెలీదుగాని పీజీ సర్కార్ గురువు అంతటివాడు మాత్రం అవును!'

'అదేమిటి?'

'అవును మరి! కట్నం అని తీసుకుంటే కన్నవారి కింద కొంతైనా ఖర్చుపెట్టవలసి వుంటుంది. లాంఛనాలు అయితే ఆడపడచుకి వాటా పెట్టాలి. లావణ్య మొదటి మొగుడు రెండంతస్థుల మేడ పెళ్ళాంపేర రాసి మరీ చచ్చేడు. పన్నులు పోను నెలకి రెండువేలు అద్దె చేతికొస్తుందని వాళ్ళు చెప్పినమాట. ఇప్పుడు చెప్పు. ఎలా వుందంటావ్ మా అన్న మేజిక్? యేం మాట్లాటవేం. యెన్నో కబుర్లు చెప్పేవాడివి, ఢిల్లీ వెళ్ళొచ్చేక మరీ గంటకో మాట ఆడుతున్నావేం. యే సింధీసుందరో నిన్ను బందీ చెయ్యలేదుగద! అంత సులువుగా నన్ను తప్పించుకుపోలేవు సుమా!'

యేమో మునపటిమాట చెప్పలేను. నీ

ఒక్కొక్క పలుకులో మనమధ్య ఒక్కొక్క గొలుసు వదులయిపోతున్న మాట మాత్రం నిజం.

'ఇంతకీ అంత డబ్బు యేంచేశానో అడగవేం!'

ఇంకా ఇంకా వినాలంటే భయంగానే వుంది. అయినా నీకు దయలేదు. నువ్వు చెప్పడం మానలేదు.

'వారం రోజులు యెడతెరిపి లేకుండా ఆలోచించాను. ఎందర్నోకలుసుకుని ఎన్నో లెక్కలు, బేరాలు చేశాను. ఆఖరికి నాపేర అంత డబ్బూ పదేళ్ళకి లాంగ్‌టర్మ్ ఫిక్సెడ్ డిపాజిట్ లో వేశాను. నెలకి నాలుగొందల వడ్డీ కాళ్ళదగ్గరకొచ్చి పడుతుంది. అన్నట్టు యింకా ముఖ్య విషయం చెప్పాలి నీకు. మా పెళ్ళి విషయం చాలా తొందరపడుతున్నాడు నాన్న. ఇప్పుడు తను గెల్చుకున్న పొలం అంత లేకున్నా యెకరం పదివేలు తక్కువ కాదు తెలుసా? ఆ రోజుల్లోనే మా అక్కకి పది తులాల బంగారం కాక పన్నెండు వేలు కట్నం యిచ్చారు. రెండోసారి మెట్రిక్ గట్టెక్కిన మా బావకి! నీ డిగ్రీ నీ పొజిషనూ గుర్తు చెయ్యి నక్కర్లేదను కుంటాను. నీ తాహతుకు తగ్గట్టు, నీ దర్జా నిలబెట్టుకునేటట్టు యెంత కట్నం డిమాండ్ చేస్తే బాగుంటుందో, నా నోటితో చెప్పించడమెందుకు, నువ్వే ఆలోచించుకో....'

మనిద్దరం విడిపోయే వేళముందు మరో మాట అన్నావు. గుర్తుండే వుంటుంది.

'ప్రకాశం, ఒకరు యీర్ష్య పడినంత మాత్రాన మన సిరిసంపదలు తగ్గుతాయా? ఇప్పటికే సగంపైగా సాధించాను. ఇక నీ సహకారంతో లక్ష్యం చేరుకోడానికి ఎంతో కాలం పట్టదు. ఇంతకన్న యేం సాధించాలి!'

అయిపోయింది! ఈ ఒక్క ముక్కతో అంకం పూర్తి అయింది. ఊహించని డబ్బుతో వచ్చిన వుక్కిరి బిక్కిరితో నువ్వు మగ్గిపోయావు, ముగ్గిపోయావు. ఎదిగావేమో అని భ్రమపడ్డాను. ముదిరిపోయావు. నీనుంచి నేను ఆశించింది మెచూరిటీ. సెనిలిటీకాదు. నాకు జీవితంలో కావలసింది వుత్సాహంతో వురకలు వేస్తూ, హృదయానికి వున్న అన్ని కవాటాలూ పూర్తిగా తెరుచుకుని యెన్నెన్నో తెలుసుకోవాలనే తహతహతో యెదురు చూడడం అన్ని తలుపులూ వేసేసుకుని జీవితాన్ని రౌండ్ ఆఫ్ చేసేసుకుని ఇక సాధించవలసింది లేదనుకోడం మాత్రం కాదు.

'పాపం అక్కయ్య కాపురం బాగు చెయ్యాలి' అనే దానివి. 'గ్రాడ్యుయేటు అవుతాను. అక్కడితో మాత్రం ఆపేస్తానూ?' అనే దానివి. 'తమ్ముడి చదువు పూచీ అంతా నేనే పైన వేసుకుంటాను' అనే దానివి. ఇప్పుడన్నీ పోయాయి. 'నీలైనంద రాబట్టండి' అని నీ తండ్రిమీదకే నన్ను ఉసిగొల్పేటంత దాని వయ్యావు!

ఇవాళే సింహాచలం వెళిపోతూ నీకీ వుత్తరం పోస్టు చేస్తున్నాను. వారం రోజుల తర్వాత మా వాళ్ళని తీసుకొచ్చి యిక్కడే వుంటాను. ఒకే ఊళ్ళో వున్నా యిప్పుడు నీకూ నాకూ చాలా దూరం.

నువ్వే అన్నావు సగర్వంగా 'ఇప్పటికే సగం పైగా సాధించాను' అని. అంటే నీ మనస్సు వయస్సు యేభై పైమాట. ఇలాంటి నిన్ను స్వీకరించడం నాలాంటి వాడికి కలలో మాట!

★